

Ta julegleden tilbake

// Noen tror at jeg ikke er glad i julen, at det er derfor jeg setter meg på flyet ut av landet. De tar helt feil.

Jeg har i mange år hatt et hat-elsk-forhold til julen. Det begynte med en gryende irritasjon over hvor kommersiell julehøytiden er blitt, med kakemenn og julepynt i butikene allerede tidlig i oktober og et gavehysteri uten side-stykke. På julaften satt jeg og så egne og andres barn rive opp gavepapiret og slenge innholdet fra seg i en haug. Ingen takk-nemlighet, ingen takk til giveren. I forkant kom bestillingslistene over hva de ønsket seg alle sammen, lego er for pyser – det er Ipad og digitale duppeditter som gjelder. Og etter hvert er det blitt enda større og mer kostbare gaver. En uuttalt konkurranse om å overgå hverandre, være den raueste giveren. Til slutt sa jeg bare stopp, dette gidder jeg ikke være med på lenger! Sa at jeg ville være kreativ selv og finne personlige gaver til hver enkelt, trengte ikke ønskelisten – som jeg oppfattet som en bestillingsliste. En befaling og forventning om at den skulle innfris. Så kjente jeg at det ikke var nok bare å ta denne gaveregien, jeg måtte fysisk bort fra det hele. All maten og alt maset, alle de uttalte og ikke-uttalte forventningene. Det var da jeg begynte å reise ut av landet i julen.

For det er i en høytid som julen at du virkelig merker at du ikke strekker til som menneske. En ting er alle kakesortene som skal bakes, alt kjøttet som skal syltes og tørkes, likøren som skal settes og marsipanen som skal knas. Jeg og mine lever godt med at dette kjøpes av andre som har hatt mer glede av å tilberede og lage godsakene. Da er det langt vanskeligere å levere på hvor man faktisk skal tilbringe julen, og med hvem. For i tider da familiene splittes opp og det blir dine og mine og våre, i tillegg til søskenfamilier og svigerfamilier, får vi sjelden kabalen til å gå opp. Vi er blitt så mange i den nye storfamilien at det er umulig å samle troppene – slik vi gjorde før i tiden. Da ungene var små og foreldre og besteforeldre ikke skilte seg. Uansett hvor fristende det kan virke å samle alle under samme tak, viser det seg å være vanskelig i praksis. Både av plass- og følelsesmessige hensyn. Så da blir det å velge etter et slags «rettferdighetsprinsipp». Hvor var vi forrige år, og hvem trenger oss spesielt mye denne julen? Vi dras mellom kryssende interesser der det er vanskelig å imøtekomme alle. Resultatet er at noen blir såret.

Noen tror at jeg ikke er glad i julen, at det er derfor jeg setter meg på flyet ut av landet. De tar helt feil. Det er nettopp fordi jeg er glad i julen at vi har laget nye tradisjoner. Alle som vil feire med oss er hjertelig velkommen, og det er blitt flere hyggelige julaftener under stjernehimmel der nede i varmen. Både med pinnekjøtt og kårabistappe, kirkebesøk og gode samtaler. Mye herlig samvær – akkurat det julen handler om for meg.

Anne M. Hjeltnes
sjefredaktør

AKRYL. Jeg liker å male bilder og bruker gjerne søndagen på malekurs sammen med andre maleglade.

SØNDAGSTUR. Fløibanen med samboer og mine bonusbarnebarn Liam og Noah i øsende regnvær.

80-TALLET. Husker du «lenge leve livet» med Dollie De Lux? Skolerevy på Åsane gymnas i 1985. Mimre!

SAMVÆR. Noen ganger er det bare herlig å dekke langbord til venner! Korte ned mørketiden.

Gode digitale øyeblikk!

MUSIKER. Dette blinkskuddet deler Arnt med oss – en blind gatemusiker.

HØST. Så vakker med alle sine farger. Borgwik har delt med oss.

BLI MED OSS! Minner om at du kan bli med på langtidsferie i Casas Heddy på Lanzarote med oss. Oppslaget sto i forrige utgave. Finn mer informasjon på vlover60.no eller ring 3339 8888.

Skriv til meg på: annemarith@vlover60.no eller redaktor@vlover60.no

Følg meg på **bloggen:** Hjelmebloggen.no

Følg meg på **Instagram:** [@annemarithjelme](https://www.instagram.com/annemarithjelme)
Del bilder med oss på: [#vlover60](https://www.instagram.com/vlover60)

Lik oss på **Facebook:** [Facebook.com/vlover60](https://www.facebook.com/vlover60)